

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

ODLUKA

O DOPUŠTENOSTI

zahtjeva br. 24088/07
Krešimir PTIČAR
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel). zasjedajući 6. siječnja 2011.
godine u vijeću u sastavu:

g. Christos Rozakis, *predsjednik*,
gđa Nina Vajić,
g. Anatoly Kovler,
g. Khanlar Hajiyev,
g. Dean Spielmann,
g. Giorgio Malinverni,
g. George Nicolaou, *suci*,

i g. Søren Nielsen, *tajnik Odjela*,

uzimajući u obzir naprijed navedeni zahtjev podnesen dana 02. svibnja
2007. godine,

uzimajući u obzir očitovanja koja je dostavila tužena država i odgovore
na očitovanja koje je dostavio podnositelj zahtjeva,
nakon vijećanja, odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

Podnositelj zahtjeva, g. Krešimir Ptičar, hrvatski je državljanin rođen
1939. godine i živi u Zagrebu. Pred Sudom ga je zastupala gđa S.

Bezbradica, odvjetnica iz Zagreba. Hrvatsku vladu ("Vlada") zastupala je njena zastupnica gđa Š. Stažnik.

A. Okolnosti predmeta

Činjenično stanje predmeta kako su ga iznijele stranke može se sažeti kako slijedi:

Podnositelj zahtjeva je vlasnik kuće u Zagrebu. Tijekom 1974. i 1975. godine njegovi su susjedi, V.B. i J.Ž. izgradili kuću i garažu na susjednoj zemljišnoj čestici, što je po njegovom mišljenju destabiliziralo temelje njegove kuće.

1. Upravni postupak

(a) Upravni postupak povodom navodne nezakonite gradnje

Podnositelj zahtjeva je dana 10. svibnja 1975. godine pokrenuo upravni postupak pred prvostupanjskim upravnim tijelom nadležnim za inspekcijski nadzor gradnje (u daljnjem tekstu: "Građevinska inspekcija") tvrdeći: (1) da su njegovi susjedi značajno odstupili od građevinskih propisa za kuće u nizu na način: (a) da se njihova kuća ne naslanja na njegovu te postoji prazan prostor između zidova, (b) da nisu izolirali temelje dviju kuća, (c) da je njihova kuća metar niža od njegove i (2) da su time što su izgradili podzemnu garažu odstupili od građevinske dozvole koja im je izdana 10. studenog 1972. godine.

Izgleda da je spis predmeta izgubljen.

Stoga je podnositelj zahtjeva dana 18. rujna 1996. godine ponovno podnio svoj zahtjev.

Budući da Građevinska inspekcija nije donijela odluku o njegovom zahtjevu u zakonskom roku od šezdeset dana, podnositelj zahtjeva je dana 16. siječnja 1997. godine nadležnom ministarstvu podnio žalbu zbog šutnje administracije.

Dana 20. veljače 1997. godine Građevinska inspekcija je donijela rješenje kojom je naložila susjedima podnositelja zahtjeva da učine potrebne izmjene kako bi uskladili izvedeno stanje s građevinskom dozvolom ili da zatraže novu građevinsku dozvolu. Odluka nije dostavljena podnositelju zahtjeva.

S obzirom da Ministarstvo također nije u zakonskom roku od šezdeset dana odlučilo o žalbi podnositelja zahtjeva uloženoj zbog šutnje administracije, podnositelj zahtjeva je dana 2. travnja 1997. godine podnio protiv Ministarstva tužbu zbog šutnje administracije Upravnom sudu Republike Hrvatske.

Dana 10. srpnja 1997. godine Ministarstvo je donijelo odluku kojom je obustavilo postupak po žalbi jer je utvrdilo da je Građevinska inspekcija u međuvremenu odlučila o zahtjevu podnositelja zahtjeva od 18. rujna 1996. godine.

Dana 28. srpnja 1997. godine podnositelj zahtjeva izmijenio je svoju upravnu tužbu od 2. travnja 1997. godine na način da je zatražio poništenje odluke Ministarstva od 10. srpnja 1997. godine.

Dana 4. studenog 1998. godine Upravni je sud donio presudu kojom je poništio rješenje Ministarstva od 10. srpnja 1997. godine. Presudio je da Ministarstvo nije moglo odbiti njegovu žalbu od 16. siječnja 1997. godine budući da podnositelju zahtjeva nije bila dostavljena odluka Građevinske inspekcije od 20. veljače 1997. godine.

Budući da nakon presude Upravnog suda Ministarstvo nije u zakonskom roku od šezdeset dana izdalo novo rješenje o njegovoj žalbi od 16. siječnja 1997. godine, podnositelj zahtjeva je dana 12. travnja 1999. godine zatražio od Upravnog suda da odluči o njegovoj žalbi, to jest, da postupi kao sud pune nadležnosti i donese svoju vlastitu odluku koja bi zamijenila odluku Ministarstva, u skladu s mjerodavnim odredbama Zakona o upravnim sporovima.

Dana 30. travnja 1999. godine Ministarstvo donosi rješenje i nalaže Građevinskoj inspekciji da donese novu odluku o zahtjevu podnositelja zahtjeva od 18. rujna 1996. godine i dostavi mu je.

Dana 2. listopada 2000. godine Građevinska inspekcija donosi rješenje kojim se susjedima podnositelja zahtjeva nalaže uklanjanje garaže i određenih dijelova kuće podignutih na njihovom zemljištu koji su bili izgrađeni izvan granica određenih građevinskom dozvolom. Odluka je dostavljena podnositelju zahtjeva koji se nije na nju žalio. Prema Zakonu o građenju, ta je odluka bila trenutno izvršiva.

Dana 7. veljače 2001. Upravni sud odbija podnositeljev prijedlog od 12. travnja 1999. godine iz razloga što je utvrđeno da je Ministarstvo u međuvremenu (30. travnja 1999. godine) donijelo traženo rješenje. Dana 26. ožujka 2001. godine podnositelj zahtjeva podnio je ustavnu tužbu protiv odluke Upravnog suda koju je Ustavni sud Republike Hrvatske odbio kao neosnovanu dana 11. listopada 2001. godine.

Dana 20. srpnja 2002. godine nadležno je ministarstvo donijelo rješenje kojim je odbilo žalbu susjeda podnositelja zahtjeva i potvrdilo prvostupanjsku odluku, koja je tako postala konačna. Uskoro nakon toga susjedi podnositelja zahtjeva podnijeli su tužbu Upravnom sudu, pobijajući odluku Ministarstva.

Dana 4. svibnja 2006. godine Upravni je sud donio presudu kojom je odbio tužbu susjeda podnositelja zahtjeva. Tako je prvostupanjska odluka od 2. listopada 2000. godine postala pravomoćna. Presuda Upravnog suda dostavljena je i podnositelju zahtjeva kao zainteresiranoj strani.

Izgleda da do danas nije poduzeta nikakva mjera za izvršenje prvostupanjskog rješenja od 2. listopada 2000. godine.

(b) Postupak povodom zahtjeva podnositelja zahtjeva za obnovu postupka

Podnositelj zahtjeva dana 23. listopada 2000. godine, nakon rješenja Građevinske inspekcije od 20. listopada 2000. godine podnosi prijedlog za

obnovu navedenog upravnog postupka, navodeći da ga građevinski inspektor u tom postupku nije saslušao.

Dana 25. travnja 2001. godine Građevinska inspekcija je odbacila podnositeljev prijedlog za obnovu postupka. Dana 8. svibnja 2001. godine podnositelj zahtjeva žalio se Ministarstvu protiv te odluke.

Dana 14. veljače 2003. godine Ministarstvo je prihvatilo žalbu podnositelja zahtjeva od 8. svibnja 2001. godine, poništilo prvostupanjsku odluku od 25. travnja 2001. godine i vratilo predmet Građevinskoj inspekciji na ponovno odlučivanje.

Dana 6. studenog 2009. godine Građevinska inspekcija ponovno je odbacila podnositeljev prijedlog za obnovu postupka.

Povodom žalbe podnositelja zahtjeva, Ministarstvo izdaje rješenje od 23. studenog 2009. godine kojim prvo poništava prvostupanjski zaključak zbog nenadležnosti i nakon toga, utvrdivši da je ono nadležno tijelo za odluku o prijedlogu podnositelja zahtjeva za obnovu postupka, ono samo odbacuje taj prijedlog. Ministarstvo je utvrdilo da podnositelj zahtjeva nije stranka u upravnom postupku i da stoga nema pravo podnijeti zahtjev za obnovu postupka.

Dana 7. prosinca 2009. godine podnositelj zahtjeva podnio je tužbu Upravnom sudu pobijajući rješenje Ministarstva. Izgleda da je postupak trenutačno u tijeku pred tim sudom.

2. Postupak po zahtjevu podnositelja zahtjeva za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku.

Dana 25. veljače 2009. godine podnositelj zahtjeva podnio je Vrhovnom sudu Republike Hrvatske zahtjev za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku na temelju Zakona o sudovima, prigovorivši duljini postupka povodom njegovoga zahtjeva za obnovu upravnog postupka.

Dana 12. studenog 2009. godine Vrhovni je sud utvrdio da je zahtjev podnositelja zahtjeva nedopušten s osnove što se, prema sudskoj praksi Europskog suda za ljudska prava, jamstva članka 6., stavka 1. Konvencije, uključujući i pravo na suđenje u razumnom roku, ne primjenjuju na postupak povodom zahtjeva za obnovu postupka.

Dana 10. prosinca 2009. godine podnositelj zahtjeva podnio je ustavnu tužbu protiv rješenja Vrhovnog suda.

Izgleda da je postupak trenutačno u tijeku pred Ustavnim sudom.

3. Prvi zahtjev podnositelja zahtjeva Sudu

Dana 3. prosinca 2001. godine podnositelj zahtjeva podnio je svoj prvi zahtjev (br. 4016/02) Sudu. Podnositelj zahtjeva prigovorio je na temelju članka 6., stavka 1. Konvencije nepravichnosti upravnog postupka koji se tiče navodne nezakonite gradnje. Prigovorio je i na temelju članka 13. Konvencije tvrdeći da je odlukom Upravnog suda od 7. veljače 2001. i odlukom Ustavnog suda od 11. listopada 2001. godine lišen djelotvornog

pravnog sredstva za zaštitu svojih prava. Dana 8. studenog 2002. godine Sud je, zasjedajući kao Odbor od troje sudaca, donio odluku kojom je utvrdio da je zahtjev nedopušten kao očigledno neosnovan.

B. Mjerodavno domaće pravo i praksa

1. Zakon o upravnim sporovima

(a) Mjerodavne odredbe

Mjerodavne odredbe Zakona o općem upravnom postupku ("Službeni list Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije", br. 47/1986 (pročišćeni tekst) i "Narodne novine", br. 53/1991) propisuju kako slijedi:

Članak 49. definira stranku u upravnom postupku kao osobu na čiji je zahtjev pokrenut postupak ili protiv koje se vodi postupak, ili koja radi zaštite svojih prava ili pravnih interesa ima pravo sudjelovati u postupku.

Članak 278., stavak 1. propisuje da organ nadležan za provođenje administrativnog izvršenja donosi po službenoj dužnosti ili na zahtjev tražioca izvršenja zaključak o dozvoli izvršenja. Tim se zaključkom utvrđuje da je rješenje koje se ima izvršiti postalo izvršno i određuje način izvršenja.

Članak 278., stavak 2. propisuje, *inter alia*, da je organ nadležan za provođenje administrativnog izvršenja dužan donijeti bez odgode zaključak o dozvoli izvršenja rješenja koje je doneseno u upravnoj stvari po službenoj dužnosti, a najkasnije u roku od trideset dana računajući, od dana kad je rješenje postalo izvršno.

Ostale mjerodavne odredbe Zakona o općem upravnom postupku, osobito one koje se primjenjuju na žalbu zbog šutnje administracije, navedene su u predmetu *Rauš and Rauš-Radovanović v. Croatia* (dec.), br. 43603/05, 2. listopada 2008.

(b) Sudska praksa Upravnog suda

U svojoj je presudi br. Us-3746/1997 od 11. studenog 1998. godine Upravni sud presudio da vlasnik susjedne zemljišne čestice koji je podnio prijavu Građevinskoj inspekciji ima položaj stranke u inspeksijskom postupku u smislu članka 49. Zakona o općem upravnom postupku i, mogao bi, na primjer, uložiti žalbu zbog šutnje administracije na temelju istog Zakona.

2. Zakon o upravnim sporovima

(a) Mjerodavne odredbe

Mjerodavne odredbe Zakona o upravnim sporovima, ("Službeni list Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije", br. 4/1977 i "Narodne novine", br. 53/1991, 9/1992 i 77/1992) koje se primjenjuju na tužbu zbog

šutnje administracije navedene su u naprijed citiranom predmetu *Rauš i Rauš-Radovanović*.

Mjerodavne odredbe istoga Zakona koje se primjenjuju na "tužbu za zaštitu od nezakonite radnje" navedene su u predmetu *Hackbarth v. Croatia* (dec.), br. 27897/02, 3. studeni 2005.

(b) Sudska praksa Upravnog suda i Vrhovnog suda

U svojoj je presudi br. Us-772/81 od 11. studenog 1981. godine Upravni sud presudio da je u postupku administrativnog izvršenja došlo do šutnje administracije kad nadležno upravno tijelo nije po zahtjevu stranke u zakonskom roku donijelo zaključak o dozvoli izvršenja.

U svojoj je presudi Us-2387/1995 od 7. svibnja 1998. godine Upravni sud presudio da se stranka može pozvati na mjerodavne odredbe Zakona o upravnim sporovima kojima se uređuje tužba zbog šutnje administracije u slučaju kad nadležno upravno tijelo nije u zakonskom roku donijelo zaključak o dozvoli izvršenja.

U svojim odlukama br. Us-1865/1979 od 28. studenog 1979. godine i Us-2099/89 od 21. rujna 1989. godine Upravni je sud presudio da to što upravne vlasti nisu provele svoj vlastiti zaključak o dozvoli izvršenja predstavlja "nezakonitu činjeničnu radnju" u smislu Zakona o upravnim sporovima protiv koje oštećena stranka može podnijeti "tužbu zbog nezakonite radnje". Vrhovni je sud u svojoj odluci br. GŽ-9/1993 od 6. travnja 1993. godine došao do istog zaključka.

3. Zakon o gradnji

Zakon o gradnji ("Narodne novine", br. 52/1999, 75/1999, 117/2001 i 47/2003), koji je bio na snazi u mjerodavno vrijeme, propisivao je kako slijedi:

Članak 85. propisivao je da kad građevni inspektor utvrdi povredu propisa, rješenje se može donijeti i bez saslušanja stranaka.

Članak 96., stavak 7. propisivao je da žalba izjavljena protiv rješenja građevnog inspektora i nadzornika ne odgađa izvršenje rješenja.

Članak 99., stavak 1. propisivao je da se inspekcijско rješenje ne može izvršiti nakon isteka roka od 10 godina od dana kada je postalo konačno.

4. Zakon o sudovima

Mjerodavne odredbe Zakona o sudovima ("Narodne novine", br. 150/2005, 16/2007 i 113/2008), koji je stupio na snagu dana 29. prosinca 2005. godine, koje se primjenjuju na zaštitu prava na suđenje u razumnom roku navedene su u predmetu *Pavić v. Croatia*, br. 21846/08, stavak 16., 28. siječanj 2010.

PRIGOVORI

1. Podnositelj zahtjeva prigovara na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije i članka 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju duljini naprijed navedenog upravnog postupka.

2. Podnositelj zahtjeva nadalje prigovara, također na temelju članka 6., stavka 1. Konvencije, nepravičnosti naprijed navedenog upravnog postupka koji se tiče navodne nezakonite gradnje.

3. Podnositelj zahtjeva prigovara i na temelju članka 13. Konvencije da nije imao djelotvorno pravno sredstvo za pobijanje odluke Upravnog suda od 7. veljače 2001. godine i za izvršenje rješenja građevinske inspekcije od 2. listopada 2000. godine.

4. Na kraju, podnositelj zahtjeva prigovara na temelju članka 3. i članka 8. Konvencije da zbog neprijateljskog ponašanja svojih susjeda nije dugo vremena mogao živjeti u svojoj kući.

PRAVO

A. Navodna povreda članka 6. stavka 1. Konvencije zbog duljine postupka

Podnositelj zahtjeva prigovara da je duljina upravnog postupka koji se odnosio na navodnu nezakonitu gradnju kao i duljina postupka koji se odnosio na njegov zahtjev za obnovu postupka bila nespojiva sa zahtjevom "razumnog roka" iz članka 6. stavka 1. Konvencije, koji glasi kako slijedi:

"Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi...svatko ima pravo da sud...u razumnom roku ispita njegov slučaj...."

Dana 9. travnja 2010. godine podnositelj zahtjeva je u svojem odgovoru na očitovanje Vlade također prigovorio da je duljina postupka kojemu prigovara povrijedila njegovo pravo na mirno uživanje vlasništva, kako je ono zajamčeno člankom 1. Protokola br. 1. Taj članak glasi kako slijedi:

„Svaka fizička ili pravna osoba ima pravo na mirno uživanje svojega vlasništva. Nitko se ne smije lišiti svoga vlasništva, osim u javnom interesu, i to samo uz uvjete predviđene zakonom i općim načelima međunarodnoga prava.

Prethodne odredbe, međutim, ni na koji način ne umanjuju pravo države da primijeni zakone koje smatra potrebnima da bi uredila upotrebu vlasništva u skladu s općim interesom ili za osiguranje plaćanja poreza ili drugih doprinosa ili kazni."

Vlada osporava te tvrdnje.

Sud smatra, imajući na umu svoju sudsku praksu (vidi predmet *Zanghi v. Italy*, 19. veljače 1991., stavak 23., Serija A br. 194-C), da prigovor podnositelja zahtjeva treba ispitati samo na temelju članka 6. stavka 1. Konvencije.

1. Tvrdnje stranaka

(a) Vlada

Vlada prvo tvrdi da članak 6. Konvencije nije primjenjiv na postupak povodom zahtjeva podnositelja zahtjeva za obnovom postupka od 23. listopada 2000. godine.

Čak i kad bi članak 6. bio primjenjiv na taj postupak, Vlada primjećuje da Ustavni sud još nije odlučio o ustavnoj tužbi podnositelja zahtjeva podnesenoj protiv rješenja Vrhovnog suda od 12. studenog 2009. godine, te da je stoga postupak povodom zahtjeva podnositelja zahtjeva za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku još uvijek u tijeku. Stoga je prigovor podnositelja zahtjeva duljini postupka preuranjen.

Po mišljenju Vlade, članak 6. Konvencije primjenjuje se samo na upravni postupak povodom navodne nezakonite gradnje, koji je okončan dana 4. svibnja 2006. godine, presudom Upravnog suda kojom je odbijena tužba susjeda podnositelja zahtjeva. Međutim, to je bilo više od šest mjeseci prije nego što je podnositelj zahtjeva podnio svoj zahtjev Sudu dana 2. svibnja 2007. godine.

(b) Podnositelj zahtjeva

Podnositelj zahtjeva tvrdi da su nadležne upravne vlasti trebale njegov zahtjev ispitati kao žalbu, budući da je svoj zahtjev za obnovu postupka uložio u zakonskom roku za žalbu protiv prvostupanjske odluke od 2. listopada 2000. godine. U tom smislu, članak 6. je primjenjiv na postupak pokrenut njegovim "zahtjevom za obnovu" od 23. listopada 2000. godine.

Glede postupka koji se odnosi na nezakonito građenje, podnositelj zahtjeva tvrdi da rješenje Građevinskog inspektorata od 2. listopada 2000. godine kojim je susjedima podnositelja zahtjeva naloženo da uklone garažu i određene dijelove kuće podignute na njihovoj zemlji, a koji su izvan granica određenih građevinskom dozvolom, nikada nije izvršeno. U takvim se okolnostima ne bi moglo tvrditi, kao što je to učinila Vlada, da je postupak kojemu se prigovara završio 4. svibnja 2006. godine. Stoga je podnositelj zahtjeva uistinu poštovao pravilo o šest mjeseci.

2. Ocjena Suda

(a) Postupak povodom zahtjeva podnositelja zahtjeva za obnovu postupka

Sud ponavlja da se prema utvrđenoj sudskoj praksi članak 6. Konvencije ne primjenjuje na postupak povodom zahtjeva za obnovu postupka (vidi, na primjer, predmet *Rudan v. Croatia* (dec.), br. 45943/99, 13. rujna 2001.). Glede tvrdnje podnositelja zahtjeva da bi se njegov zahtjev za obnovu zapravo trebalo ispitati kao žalbu protiv prvostupanjske odluke od 2. listopada 2000. godine, Sud ponavlja da je u prvom redu na nacionalnim vlastima da tumače domaće pravo i da Sud neće njihovo tumačenje

zamijeniti svojim, osim ako se radi o arbitrarnosti (vidi na primjer, predmet *Tejedor García v. Spain*, 16. prosinca 1997., stavak 31., *Reports of Judgments and Decisions*, 1997-VIII).

Slijedi da je, u dijelu u kojem podnositelj zahtjeva prigovora duljini postupka koji je vođen povodom njegovog zahtjeva za obnovu postupka od 23. listopada 2000. godine, njegov zahtjev nespojiv *ratione materiae* s odredbama Konvencije, u smislu članka 35. stavka 3. Konvencije, te da ga treba odbaciti na temelju članka 35. stavka 4. Konvencije.

(b) Postupak povodom navodne nezakonite gradnje

Sud primjećuje da je taj postupak okončan 4. svibnja 2006. godine presudom Upravnog suda kojom je odbijena tužba susjeda podnositelja zahtjeva, a da je podnositelj zahtjeva podnio svoj zahtjev Sudu dana 2. svibnja 2007. godine, dakle više od šest mjeseci kasnije. Glede tvrdnje podnositelja zahtjeva da je poštovao pravilo o šest mjeseci, jer rješenje Građevinske inspekcije od 2. listopada 2000. godine nije nikada izvršeno, Sud primjećuje da iako se izvršni postupak redovno treba smatrati drugom fazom postupka (vidi *Di Pede v. Italy*, 26. rujna 1996., § 24., *Reports of Judgments and Decisions* 1996-IV i *Zappia v. Italy*, 26. rujna 1996., § 20., *Reports of Judgments and Decisions* 1996-IV) tako se smatra samo kad je izvršni postupak zaista i pokrenut. Međutim, Građevinska inspekcija nije u ovome predmetu nikada izdala zaključak o dozvoli izvršenja u svrhu izvršenja svoje odluke od 2. listopada 2000. godine, a niti je podnositelj zahtjeva od nje ikada zatražio da to učini. Štoviše, podnositelj zahtjeva nije nikada prigovorio pred Sudom da odluka o kojoj je riječ nije izvršena.

Slijedi da je u dijelu u kojem podnositelj zahtjeva prigovara duljini postupka povodom navodne nezakonite gradnje, ovaj dio njegovog zahtjeva nedopušten zbog nepoštovanja pravila o šest mjeseci iz članka 35. stavka 1. Konvencije, te ga treba odbaciti na temelju članka 35. stavka 4. Konvencije.

B. Navodna povreda članka 6., stavka 1. Konvencije zbog nepravičnosti postupka

Podnositelj zahtjeva nadalje prigovara, također na temelju članka 6., stavka 1. Konvencije, da je upravni postupak koji se odnosi na navodnu nezakonitu gradnju bio nepošten. Osobito prigovara da nije bio saslušan u tom postupku.

Sud primjećuje da je ovaj prigovor u biti isti kao i onaj koji je isti podnositelj zahtjeva uložio u zahtjevu br. 4016/02, za koji je Sud dana 8. studenog 2002. godine utvrdio da je očigledno neosnovan i da ne sadrži mjerodavne nove činjenice. Stoga je nedopušten na temelju članka 35. stavka 2. (b) Konvencije i treba ga odbaciti na temelju članka 35. stavka 4. Konvencije.

C. Navodne povrede članka 13. Konvencije

Podnositelj zahtjeva također prigovara da nije imao djelotvorno pravno sredstvo protiv odluke Upravnog suda od 7. veljače 2001. godine ili protiv propusta upravnih tijela da izvrše rješenje Građevinske inspekcije od 2. listopada 2000. godine.

Sud primjećuje da je ovaj prigovor, ukoliko se tiče navodnog nepostojanja djelotvornog pravnog sredstva za pobijanje odluke Upravnog suda do 7. veljače 2001. godine, utoliko u biti isti kao i onaj koji je isti podnositelj zahtjeva uložio u zahtjevu br. 4016/02 za koji je Sud dana 8. studenog 2002. godine utvrdio da je očigledno neosnovan i da ne sadrži nikakve mjerodavne nove činjenice. Stoga je nedopušten na temelju članka 35. stavka 2. (b) Konvencije i treba ga odbaciti na temelju članka 35. stavka 4. Konvencije.

U mjeri u kojoj se ovaj prigovor tiče navodnog nepostojanja djelotvornih pravnih sredstava za izvršenje rješenja Građevinske inspekcije od 2. listopada 2000. godine, Sud prvo ponavlja da se članak 13. ne može promatrati izolirano, nego samo u odnosu na neko drugo pravo ili slobodu iz Konvencije. Međutim, podnositelj zahtjeva nije u ovome predmetu tvrdio da bi neizvršenjem rješenja od 2. listopada 2000. godine bilo povrijeđeno neko od njegovih prava ili sloboda zajamčenih Konvencijom.

U svakom slučaju, Sud primjećuje da je podnositelj zahtjeva mogao na temelju članka 278. stavka 1. Zakona o općem upravnom postupku zatražiti od Građevinske inspekcije da donese zaključak o dozvoli izvršenja radi izvršenja rješenja od 2. listopada 2000. godine. Nadalje primjećuje da ako upravne vlasti ne donesu zaključak o dozvoli izvršenja u zakonskom roku to, prema sudskoj praksi Upravnog suda, predstavlja "šutnju administracije" protiv koje oštećena strana ima pravo upotrijebiti pravna sredstva predviđena Zakonom o upravnim sporovima, a neizvršenje donesenog zaključka o dozvoli izvršenja predstavlja "nezakonitu činjeničnu radnju" u smislu istoga Zakona, protiv koje postoji konkretna tužba. Sud je već utvrdio da su ta pravna sredstva djelotvorna (vidi naprijed citirane predmete *Rauš and Rauš-Radovanović*, i *Hackbarth*). Međutim, Sud primjećuje da podnositelj zahtjeva nije nikada zatražio od Građevinske inspekcije izvršenje njenog vlastitog rješenja od 2. listopada 2000. godine. On to još uvijek može učiniti, jer će temeljem članka 99. stavka 1. Zakona o gradnji zastara izvršenja nastupiti tek 20. srpnja 2012. godine. U takvim se okolnostima ne može tvrditi da podnositelj zahtjeva nije imao na raspolaganju djelotvorno pravno sredstvo protiv neizvršenja rješenja o kojem je riječ. Slijedi da je ovaj prigovor nedopušten na temelju članka 35. stavka 3. kao očigledno neosnovan, i da ga treba odbaciti na temelju članka 35. stavka 4. Konvencije.

D. Ostale navodne povrede Konvencije

Na kraju, podnositelj zahtjeva prigovara na temelju članka 3. i članka 8. Konvencije da je bio podvrgnut nečovječnom postupanju koje je dovelo do

povrede njegovoga prava na dom. Objasnio je da je bio uznemiravan i verbalno zlostavljan od strane svojih susjeda i da stoga dugo vremena nije živio u svojoj kući.

U svjetlu svih materijala koje posjeduje, te u mjeri u kojoj je predmet prigovora u njegovoj nadležnosti, Sud smatra da stanje stvari ne upućuje na postojanje bilo kakve povrede prethodno navedenih članaka Konvencije. Slijedi da su ovi prigovori nedopušteni na temelju članka 35. stavka 3. kao očigledno neosnovani, i da ih treba odbaciti na temelju članka 35. stavka 4. Konvencije.

Iz tih razloga Sud jednoglasno

utvrđuje da je zahtjev nedopušten.

Søren Nielsen
tajnik

Christos Rozakis
predsjednik